

Împărăția se întărește în mâinile lui Solomon

- 1:1-2:46

Primele două capitole ne prezintă modul în care Solomon a devenit împărat și cum împărăția s-a întărit în mâinile lui. Sunt trei tablouri principale:

- Uneltirea lui Adonia
- Solomon este uns împărat
- Solomon pedepsește pe vrăjmașii împărăției și împărăția se întărește în mâinile lui

Secțiunea îl pune pe David într-o lumină mai puțin bună și ne aduce aminte de slăbiciunile acestuia. David este bătrân, înaintat în vârstă și suferă de friguri. Slujitorii lui o găsesc pe Abișag, Sunamita, o tânără fecioară pentru a-l îngriji pe David. Ea trebuie să se culce la sânul lui pentru a ușura durerea împăratului. David acceptă propunerea, dar nu se culcă cu Abișag. Oare de ce ne sunt date aceste amănunte? Oare acest tabloul este unul care îl onorează pe David? Pentru vremea respectivă era o practică obișnuită. Împăratul putea să aibă mai multe soții. Pasajul subliniază că David totuși nu s-a împreunat cu Abișag. Acest aspect ar putea fi unul pozitiv. David, cel care a comis adulter, acum alege înfrânarea chiar într-un cadru în care Abișag îi era (sau îi putea fi soție). Este adevărat că David era și în vremea bătrâneții în care poftele se diminuează (vezi Ecleeziastul 12). Aspectul negativ ar fi acela că David acceptă totuși propunerea. Abișag era tânără, frumoasă și fecioară. Poate ideea să devină țitoare unui împărat bătrân nu era ceea ce își dorea? Poate aici David a fost egoist și s-a gândit mai mult la sine. Sau poate în cultura vremii era ceva firesc iar pentru ea însemna și o oportunitate să ocupe o poziție importantă în împărăție. Poate pentru Abișag a fost chiar o onoare sau poate chiar a dorit de bunăvoie să slujească pe împărat. Este ciudat modul în care își începe autorul povestirea. Având în vedere că primele două capitole evidențiază slăbiciunile și greșelile făcute de împărat, este posibil și ca acest prim pasaj din cap. 1 să îl pună pe David într-o lumină mai puțin plăcută.

Lucrul care poate fi imputat lui David este pasivitatea lui. El suferă de friguri și acceptă să fie încălzit de Abișag, dar nu unge ca împărat pe cineva în

locul lui. Deși, tot Israelul înțelege că împăratul este pe moarte, David pare lipsit de inițiativă în ce privește viitorul împărăției. Pasivitatea lui oferă ocazia lui Adonia să uneltească și să se numească singur împărat. Dacă David ar fi fost activ, dacă ar fi fost ferm și clar și ar fi numit pe Solomon împărat, Adonia nu ar mai fi avut ocazia să uneltească. David este pasiv și nu este conștient de uneltirile de la propria curte și nici de pericolele pe care le atrage pasivitatea lui. Semeția lui Adonia mai are și o altă explicație:

- Tatăl său nu îl mustrase niciodată în viața lui zicând: *Pentru ce faci așa?* Adonia, de altfel, era foarte frumos la chip și se născuse după Absalom.

Adonia nu a fost niciodată certat sau temperat de tatăl său. A făcut tot ce a voit, a considerat că i se cuvine totul și i-a alimentat mândria și o imagine prea bună despre sine. Faptul că era foarte frumos la chip, că semăna cu Absalom și se născuse după acesta ne ajută să înțelegem îngăduința prea mare a lui David față de el. Slăbiciunea lui David față de Absalom a devenit slăbiciunea lui David față de Adonia. David nu a fost ferm față de greșeala lui Absalom, l-a iubit prea mult și nu a acceptat cu toată inima dreapta judecată a lui Dumnezeu față de Absalom. Adonia a devenit un substitut afectiv a lui Absalom și o alinare pentru pierderea suferita de David. David a dezvoltat astfel o relație nesănătoasă cu Adonia. Nu ni se spune că David s-a comportat așa de îngăduitor cu toți fiii lui. Nu, îngăduința sa excesivă a fost focalizată asupra lui Adonia, substitutul simbolic al lui Absalom. Relația s-a format nu pe principii sănătoase ci, a avut ca și temelie traumele lui David și slăbiciunile acestuia față de Absalom. Nevegherea lui David nu a rămas fără consecințe. Adonia a uneltit împotriva împărăției și a pus în pericol viața alesului la tron Solomon și a slujitorilor fideli împăratului David. Chiar dacă David era bătrân și bolnav, pasivitatea sa nu are scuză. Atâta vreme cât ocupa funcția de împărat al lui Israel, el avea datoria înaintea lui Dumnezeu să se ocupe de bunul mers al împărăției. Dacă el simțea că boala și bătrânețea reprezintă un factor de defocalizare prea mare, atunci putea numi în locul lui pe viitorul împărat.

Ioab, fiul Țeruiei sprijină uneltirea lui Adonia. După cum vom vedea, Ioab este cel căruia David i-a tolerat două crime, și care a fost un vas prin care cel rău a lucrat împotriva lui David. Ioab a fost foarte devotat lui David. Poate de aceea și David i-a trecut cu vederea păcatele. Cu toate acestea, Ioab avea un caracter îndoielnic și nu avea frică de Domnul. David s-a temut de autoritatea lui Ioab în

armată și popor, a ținut cont de devotamentul său față de împărat și de rolul său pozitiv în administrația lui Israel, și nu l-a scos din funcție și pedepsit atunci când se cuvenea. Nevegherea aceasta l-a costat pe David. Ioab a fost cel care îndeplinit ordinul lui David cu privire la uciderea lui Urie, Hetitul. Ioab a fost cel care l-a convins pe David să îl primească înapoi pe Absalom, fapt ce a permis lui Absalom să se răscoale. Pe David l-a costat tronul pentru o vreme și a fost la un pas de moarte. Iată că David este în ultimile zile ale vieții sale și Ioab tot este ca un spin în coaste participând de această dată la o uneltire la curtea împăratului. Cel care i-a fost devotat toată viața, acum când David este bătrân și bolnav, îl uită și îl trădează.

Este uimitor să vedem cum nevegherile și slăbiciunile lui David îl urmăresc până pe patul morții. Slăbiciunea sa a fost aceea de a nu confrunța pe cei apropiați lui care se abăteau de la căile Domnului. David nu l-a confruntat și pedepsit așa cum se cuvenea nici pe Ioab, nici pe Absalom, nici pe Adonia, nici pe Șimei. El a manifestat această slăbiciune înainte de păcatul cu Bat-Șeba. După păcatul cu Bat-Șeba, ea s-a amplificat. Deși David a fost iertat de Domnul și și-a continuat relația cu El, slăbiciunea aceasta și consecințele ei, l-au urmărit toată viața. Timpul nu a rezolvat de la sine lucrurile, și nici Domnul nu a intervenit în locul lui David. Toleranța sa prea mare a lăsat consecințe care l-au urmărit până pe patul morții. David nu poate muri în liniște căci consecințele slăbiciunilor lui aduc tulburare în împărăție. Cel rău ne va ataca prin oamenii de lângă noi. Atacurile vor fi diverse. Un element la care trebuie să avem grijă este: să confruntăm la timp și să nu fim mai toleranți decât trebuie. Să confruntăm în primul rând comportamentul imoral al celor de lângă noi care poate aduce vină și asupra noastră. David a avut și momente în care a confruntat pe cei din jur și a îndeplinit pedeapsa Domnului. Cu toate acestea, au fost niște situații dificile cu personaje puternice și influente ca Ioab când a ales pasivitatea. David era mai dispus să ierte, să lase de la el, decât să confrunte și să pedepsească. El l-a iertat prea repede pe Șimei și i-a jurat prea repede că nu-l va omorî cu sabia. Dincolo de disponibilitatea sa de a ierta, David era Unsul Domnului care trebuia să îndeplinească judecățile Domnului și să îndepărteze răul din împărăție, indiferent dacă acesta se revărsa prin căpitanul oștirii sale sau prin copiii lui. Disponibilitatea lui David de a ierta este laudabilă. Dar ea nu trebuia să intre în contradicție cu responsabilitatea pe care o avea înaintea Domnului să păstreze o împărăție curată și să înfăptuiască dreptatea. David, ca uns al Domnului, trebuia să oglindească deopotrivă îndurarea și

dreptatea Domnului, bunătatea Sa și sfințenia Sa. David nu a fost însă constant în confruntarea răului de lângă el. Cel care atunci când era un copil nu s-a temut să se lupte cu leul, ursul și apoi cu Goliat, când a crescut mai mare a ezitat să pedepsească pe Ioab și apoi pe fiii săi, Absalom și Adonia.

Slăbiciunile inimii sunt mai periculoase decât dușmanii de afară. Din această pricină, am putea spune că Isus a fost un prooroc ca Moise și nu ca David. Moise l-a întrecut pe David în credincioșie și constanță. El a fost credincios în toată Casa lui Dumnezeu, și nu a îngăduit ca printr-o fisură sau slăbiciune a inimii slujirea sa să fie pângărită. Moise nu a fost perfect, dar nu a avut căderea lui David (cu Urie) și nici nu a coabitat cu slăbiciunea de a nu confrunța răul din jurul lui. Este adevărat că Moise și-a început lucrarea când avea 80 de ani. Poate el și-a manifestat slăbiciunile înainte de 80 de ani. David, la 70 de ani își încheia lucrarea. Poate dacă David și-ar fi început o nouă lucrare la 80 de ani, ar fi fost la fel de credincios ca Moise. Nu știm exact. Dar știm că credincioșia lui Moise în lucrarea încredințată a fost mai mare decât cea a lui David. Iată de ce Biblia ne vorbește despre un prooroc ca Moise și nu ca David. David a coabitat cu slăbiciuni care par mărunte. Cu toate acestea, consecințele au fost mari și grave. Una din ele ar putea fi că nu a avut onoarea să fie el principalul profil mesianic din Vechiul testament, loc ocupat de Moise.

Indiferent dacă David era bătrân și bolnav, pasivitatea lui are consecințe. Atunci când ocupăm o poziție în planul lui Dumnezeu, provocările realității vor veni când ne dorim mai puțin, uneori suferind o pierdere sau trecând printr-o boală. Chiar în acele zile, va trebui să luăm decizii foarte importante pentru Împărăție. Amânarea lor nu va fi de bun augur. De multe ori amânăm anumite decizii pentru a ne găsi mai întâi dispoziția sufletească pentru ele. Dar sunt situații când viața nu ne oferă acest lux. Deciziile și inițiativele trebuie luate prompt de conducător în pofida stărilor sale emoționale potrivnice.

David este trezit din pasivitatea și somnul său de Natan. David nu este conștient de pericolul care planează asupra împărăției sale. Natan, proorocul, este cel care ia inițiativa și îl atenționează pe David. Nu cred că este la întâmplare faptul că 1,2 Împărați începe tabloul prin care împăratul este atenționat de prooroc. Cum spuneam în introducerea comentariului, funcția proorocului reprezintă o temă centrală în carte. Natan nu vrea să dea greș. El știe că este pusă în joc viața sa, și

apoi viața lui Solomon (în a cărei educație a avut un rol fundamental) și a mamei acestuia, Bat-Șeba. Natan o trimite întâi pe Bat-Șeba la David, și apoi vine el însuși. Faptul că simte nevoie să o trimită mai întâi pe Bat-Șeba imi sugerează că Natan nu era convins de posibilitatea unei reacții prompte a lui David. Natan îl vedea pe David într-o stare de pasivitate, dezinteres și poate favoritism față de Adonia, astfel încât nu era sigur de reușita intervenției sale. El simte nevoie să pulseze. O trimite pe Bat-Șeba, iar el intră imediat după ea la împărat. David jurase Bat-Șebeii că Solomon avea să fie împăratul. Deci în mintea lui David era clar cine va fi succesorul. Totuși, deși era bătrân și bolnav nu îl unge pe Solomon ca împărat. Pare bizar comportamentul lui David.

Partea bună este că David răspunde pozitiv la atenționarea proorocului. David a avut toată viața această calitate. A fost smerit și mereu dispus să asculte sfatul slujitorilor lui. Este adevărat că cel rău a încercat să speculeze această calitate și să profite de smerenia și bunătatea lui David. În 2 Samuel, nu mult după tabloul în care David este confruntat de Natan cu privire la uciderea lui Urie, David este sfătuit de femeia pe care o trimite Ioab, să îl primească pe Absalom înapoi. David răspunde pozitiv și la cuvintele lui Natan, dar și la cele ale femeii trimise de Ioab. Receptivitatea față de Natan îi aduce salvarea vieții, dar receptivitatea față de Ioab îi pune în pericol și tronul și viața. În războiul spiritual, David nu va specula doar slăbiciunile sale ci și calitățile sale. În 1 Împ. cap.2 însă, Domnul i-a vorbit lui David prin gura lui Natan și prin gura Bat-Șebeii. David se lasă trezit din somn și din pasivitatea sa. El nici nu ezită, nici nu amână decizia. David își învige și slăbiciunea față de Adonia, dar și starea de pasivitate favorizată de boală și bătrânețe. David înțelege pericolul. Pericolul era chiar mai mare decât cel previzionat de Natan. Principala slujbă a lui Solomon avea să fie ridicarea Templului. Adonia era dominat de cel rău. În mod cert, prin Adonia, cel rău ar fi blocat procesul ridicării Templului. David acționează ca la carte. El îl unge pe Solomon în aceeași zi. Cheamă pe persoanele influente din împărăție care au rămas fidele împăratului, îl așează pe Solomon pe scaunul său de domnie, și el însuși se închină înaintea lui Solomon. Adonia a mizat probabil pe pasivitatea tatălui său. Însă, David pentru prima dată îi dă o lecție extrem de dureroasă lui Adonia. Nu îi mai tolerează semeția și îl pune într-o situație jenantă, dar și extrem de periculoasă. Adonia poate fi acum acuzat de trădare și rebeliune față de împărat. Viața lui Adonia este acum în pericol.

Observ faptul că autorul insistă și pe dialogul dintre Bat-Șeba, Natan și David, dar și pe cel dintre Adonia și Ionatan, fiul lui Abiatar, cel care îi aduce vestea. Autorul ne oferă mai întâi amănunte despre modul în care David este convins să ia inițiativa de a-l unge pe Solomon ca împărat și apoi despre modul în care Adonia este convins să renunțe la inițiativa sa de a deveni împărat în locul tatălui său, David. De ce insistă oare autorul pe aceste două dialoguri?

Dialogul din cap.1 ne reliefează modul în care David este convins să ia inițiativă. Este evidențiată tema proorocului. Proorocul nu are putere de decizie. Dar rolul lui este să influențeze (în bine) pe cel care are putere de decizie, și anume împăratul. Relația prooroc-împărat este esențială pentru împărăția lui Dumnezeu. Tema aceasta este centrală în întreaga carte. Împăratul este supus slăbiciunilor și greșelilor. Dar aceasta în sine nu este o tragedie. Iată că însuși marele împărat David, modelul tuturor împăraților care vor urma, este hăituit de slăbiciuni și greșeli chiar și pe patul de moarte. Domnul însă așează o minunată resursă lângă împărat: proorocul. Domnul știe că împăratul este om și este supus greșelilor. Domnul nu se așteaptă ca împăratul să fie perfect, ci îi așează în jur persoane-resurse care îl pot ajuta să își depășească slăbiciunile și greșelile. Două persoane-resursă sunt puse în lumină în cap.1: proorocul și ajutorul potrivit. Interacțiunea dintre împărat, prooroc și soția împăratului se va dovedi determinantă pentru mersul împărăției. Pentru bine împărăției sale împăratul trebuie:

- Să accepte faptul că este imperfect, supus greșelilor și slăbiciunilor, că în anumite situații va fi naiv și discernământul său este limitat.
- Să primească alături de el proorocii pe care îi trimite Domnul.
- Să își aleagă o soție care să nu slujească idolilor, ci doar Domnului.
- Să fie receptiv la sfaturile pe care la va primi de la persoanele-resursă pe care Domnul le-a așezat lângă el.

În cartea 1,2 Împărați strălucește cu putere această temă: persoanele care sunt în jurul împăratului, sfătuitoarii împăratului au un rol fundamental pentru destinul împărăției. Vom observa de multe ori, că în situații critice împăratul decide inspirat, influențat de cei din jur. De aici înțelegem că una din cele importante decizii ale împăratului devine alegerea apropiaților săi. Nu trebuie să simplificăm

realitatea. Împăratul moștenește o curte împărătească. Circumstanțele așează lângă împărat pe diverși oameni. Așa a fost cu Ioab. Ioab era rudă cu David și l-a prijit pe David când acesta fugea de Saul. Apoi l-a ajutat pe David să devină împărat. Aceste circumstanțe și aceste fapte ale lui Ioab l-au adus pe acesta la curtea împăratului. Dar mai există un principiu: cei apropiați împăratului care se abat de la valorile împărăției trebuie îndepărtați. David nu a greșit că l-a primit pe Ioab printre apropiații săi. Era corect și onest să facă acest lucru. David a greșit că l-a păstrat pe Ioab printre apropiații săi. David a născut pe Absalom și pe Adonia. Era firesc ca aceștia să facă parte din curtea împărătească. Greșeala a fost că le-a tolerat păcatele și nu i-a îndepărtat din timp. Oamenii din jurul nostru nu sunt neutri d.p.d.v. spiritual. Dacă nu slujesc Domnului, ei slujesc celui rău. Vor fi mereu niște spini în coaste, niște vase prin care cel rău ne va ataca într-un fel sau altul. Uneori atacul va fi direct, ca în cazul lui Absalom. Diavolul va specula invidia, dorința de putere din firea lor pământească nerăstignită și se vor ridica împotriva noastră. Alteori, atacul va fi indirect. Când Ioab l-a sfătuit pe David să îl primească pe Absalom înapoi sau când a urmat porunca lui David cu privire la uciderea lui Urie, Ioab a fost motivat de devotamentul și dragostea sa față de David. Ioab i-a dorit binele lui David, dar i-a făcut rău. David are și momente în care strălucește incredibil de mult la acest capitol. El se căsătorește cu Mical. Putem analiza critic decizia lui. Oricum, Mical este soția sa. Când David dansează înaintea chivotului Domnului, prin Mical vorbește cel rău încercând să stimuleze în inima lui David afirmarea de sine și preamărirea de sine. David o confruntă aspru pe Mical și nu rezonază cu sfaturile ei. El nu o alungă pe Mical, dar este critic la sfaturile ei. Este un echilibru greu de găsit. Nici Natan nu a fost tot timpul în veghere. Când David a dorit să zidească o casă Domnului primul răspuns a lui Natan a fost: „Fă tot ce ai pe inimă!” Dar apoi Domnul l-a întors pe Natan la David și i-a spus: „Nu tu, ci fiul tău îmi va zidi o casă și atunci când voi porunci Eu!” Sfatul celor apropiați nu poate fi luat 100% din partea Domnului chiar dacă vine din gura unor oameni sfinți. El trebuie mereu analizat critic. Echilibrul poate fi adus doar de cunoașterea Legii lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu îl ghidează pe împărat să îndepărteze pe oamenii care sunt insufiați de cel rău, dar și să analizeze critic sfaturile oamenilor duhovnicești din împărăție. Legea lui Dumnezeu îl ghidează pe împărat să primească sfaturile apropiaților lui și tot ea îl călăuzește în reacția sa față de greșelile supușilor lui. Uneori sunt oameni care trebuie doar temperați, confrunțați

și nu și îndepărtați. Legea Domnului ne ajută să facem diferența. Iată de ce împăratul avea porunca să citească în fiecare zi din Legea lui Dumnezeu.

Uneori ne vom afla în poziția de împărat (cel care ia deciziile), iar alteori în poziția de prooroc (sfătuitor). Capitolul oferă lecții importante pentru ambele funcții. Privind la David învățăm receptivitatea, smerenia, disponibilitatea de a-și recunoaște greșelile și curajul de a lua inițiativa pentru a le corecta. David s-a lăsat trezit din pasivitatea lui și a acționat prompt învingându-și propriile slăbiciuni. Vor fi situații când vom ocupa poziții de autoritate, de conducere. Să ne ajute Domnul să reacționăm la fel de prompt ca David când proorocii de lângă noi ne vor deschide ochii spre deciziile plăcute înaintea Domnului. Privind la Natan învățăm despre înțelepciunea sfătuitorului. Natan implică pe cei apropiați împăratului, pregătește momentul când el însuși avea să îi vorbească lui David și își alege cuvintele cu mare grijă și înțelepciune. El îi vorbește cu respect lui David, nu îl jignește și nici nu îi face reproșuri inutile. El îi prezintă realitatea uneltirii lui Adonia, consecințele acestei uneltiri și îi aduce aminte lui David de promisiunile și juruințele făcute înaintea Domnului. Domnul să ne dea smerenia lui David când vom fi împărați și înțelepciunea lui Natan când vom fi prooroci. Un prooroc trebuie să știe ce să spună, cum să spună și când să spună. Proorocul trebuie să ajungă la inima împăratului. El nu este chemat să manipuleze inima împăratului ci să ajungă la inima sa. Strategia lui Natan nu înseamnă lipsă de credință în Domnul, ci oglindește înțelepciunea lui Natan. Natan este cel care l-a confruntat pe David după păcatul cu Bat-Șeba. Gândiți-vă ce provocare pentru Natan în acea zi. Cu toate acestea, Domnul l-a înpisrat și i-a pus pe buze cuvintele potrivite pentru a topi inima împietrită a lui David. Dacă Natan s-ar fi încrezut în sine, în strategiile sale de confruntare, atunci cu adevărat ar fi însemnat necredință. Dar Natan nu se încredea în înțelepciunea lui, ci în Domnul. Acest lucru nu îl împiedica să facă pământește, tot ce ține de el ca mesajul său să aibă impact. E adevărat că inima împăratului este ca un râu pe care Domnul îl îndreaptă oriunde îl vrea el. Domnul însă încurajează conlucrarea dintre El și proorocii săi. Proorocul trebuie să își folosească toată iscusința atunci când îl confruntă pe împărat și în același timp să se încreadă în Domnul și nu în iscusința lui, în sine.

Capitolul 1 insistă și pe smerirea lui Adonia. În toiul sărbătorii, acesta află vestea ungerii lui Solomon. Adonia trece de la extaz la agonie, de la bucurie la spaimă. Momentul a fost cumplit pentru Adonia. El se credea împărat, și doar

într-o secundă își dă seama că de fapt nu este împărat ci trădător și deci vrednic de moarte. Acest tablou ilustrează foarte bine principiul: cine se va înălța, va fi smerit.

Adonia s-a văzut mai presus decât era și a aspirat la mai mult decât îi era destinat. El era fiul împăratului și ocupa o funcție foarte importantă în împărăție. El nu s-a mulțumit cu atât. A dorit întâietetea. S-a lăsat sedus de putere. Adonia nu percepea funcția de împărat ca un loc de slujire în împărăția lui Dumnezeu, ca pe un păstor care trebuie să se îngrijească de turma Domnului. Pentru el însemna faimă, putere, bogăție. Adonia miza probabil pe pasivitatea tatălui său. Spera că tatăl său îi va tolera și această obrăznicie. Oricum era favoritul tatălui, nu? Adonia este luat prin surprindere de reacția tatălui său. El este însă suficient de lucid pentru a recunoaște eșecul acțiunii sale. Știa că David avea o imensă autoritate peste națiune. David era iubit și respectat de tot poporul și de toți de la curtea împărătească. Prin David, Domnul izbăvise pe Israel de vrăjmașii lui, și îl înălțase pe Israel peste Neamuri. Israel era o țară liberă. David a finalizat ce a început Iosua- Israel devenise o mare putere în regiune. Toți știau că Domnul este cu David. David a iubit și slujit poporul. El a făcut dreptate și nu a abuzat de popor pentru propria sa bunăstare. Poporul s-a simțit slujit de David. Inima poporului era pentru David. Era o nebunie să crezi că tu, ca fiu a lui David, vei putea să convingi poporul să treacă așa deodată de partea ta și împotriva lui David. Adonia a fost totuși lucid să înțeleagă că a pierdut în fața lui Solomon. Fuge la altarul Domnului și îl imploră pe Solomon să îi jure că nu-l va omorî. Solomon răspunde cu multă înțelepciune. El nu-i jură că nu-l va omorî, așa cum a jurat David lui Șimei- Solomon nu repetă greșelile lui David. Nici nu îl omoară. Însă îl responsabilizează: dacă va fi om cinstit, un păr din cap nu-i va cădea; dar dacă se va găsi răutate în el, va muri.

Dacă domnia lui Solomon prefigurează împărăția mesianică adusă de a doua venire a lui Hristos, uneltirea lui Adonia ar putea prefigura lucrarea omului fărădelegii. La fel cum Adonia se numește pe sine împărat, dar apariția adevăratului împărat (Solomon) îl umple de rușine și îl smerește, la fel va fi și la finalul istoriei: omul fărădelegii va revendica dreptul să domnească ca Dumnezeu asupra întregului pământ. Bucuria lui va fi pentru o scurtă vreme căci venirea în glorie a adevăratului Împărat va pune capăt răzvrătirii sale.

Dacă în capitolul 1 autorul ne descrie ungerea lui Solomon ca împărat în mijlocul unei crize, în cap.2 el ne prezintă cum anume împărăția s-a întărit în mâinile lui Solomon. Ultimele cuvinte ale capitolului: ASTFEL, împărăția s-a întărit în mâinile lui Solomon, precum și v.12: Solomon a șezut pe scaunul de domnie al tatălui său David și împărăția lui s-a întărit foarte mult, reliefează tema centrală a capitolului. Iată o pobilă structură a capitolului:

- 2:1-11 – Sfaturile primite de la David: păzirea poruncilor și pedepsirea oamenilor vrăjmași împărăției
 - 2:12 – Anunțarea temei centrale: ***Solomon a șezut pe scaunul de domnie al tatălui său David și împărăția lui s-a întărit foarte mult.***
- 2:13-46 – Îndepărtarea oamenilor vrăjmași împărăției
 - 2:13-25 – Uciderea lui Adonia
 - 2:26-27 – Scoatera din slujbă a preotului Abiatar
 - 2:28-35 – Uciderea lui Ioab
 - 2:36-46a – Uciderea lui Șimei
 - 2:46b – CONCLUZIA: ASTFEL, împărăția s-a întărit în mâinile lui Solomon.

Prima întrebare la care trebuie să răspundem este: a procedat Solomon corect înaintea Domnului sau a acționat asemenea unui despot inteligent care ucide cu sânge rece pe toți cei despre care simte că nu-i sunt fideli? Cred că în cap.2 sunt suficiente elemente care demonstrează că Solomon a acționat bine, cu înțelepciune și după voia lui Dumnezeu. Observăm faptul că toate aceste acțiuni el le realizează în urma sfaturilor și poruncilor primite de la tatăl său, David. Înainte de a-i da aceste sfaturi, David îi poruncește să păzească Legea lui Moise din toată inima lui! Sfaturile lui David de a curăți împărăția sunt în conformitate cu Legea lui Moise. Conform Legii lui Moise, Adonia, Abiatar, Ioab și Șimei erau vrednici de moarte. La Ioab este cel mai simplu căci comisese două crime. Șimei blestemase pe unsul Domnului, iar Adonia și Abiatar uneltiseră împotriva unusului Domnului. Cine uneltea împotriva unusului Domnului, uneltea împotriva lui Dumnezeu Însuși. În

Lege, fiul care își blestema părintele trebuia omorât. Unul Domnului era păstorul lui Israel, părintele turmei Domnului, alături de Marele Preot. Legea pedepsea cu moartea și păcatul cu voia (vezi cartea Numeri). Păcatul cu voia însemna persistența în orice fel de păcat însoțită de refuzul pocăinței. La personajele pedespite cu moartea în cap.2 nu vedem semne ale pocăinței. Ele au rămas cu păcatele lor asupra lor și au murit prin nelegiuirea lor. Solomon acționează în spiritul Legii lui Dumnezeu. El nu doar urmează mecanic un set de reguli, ci înțelege principiile, valorile din spatele Legii, și acestea îl ghidează în comportamentul lui. Solomon nu acționează ca un despot obsedat de putere și paranoic cu privire la infidelitatea supușilor (cum acționa Irod cel Mare, de exemplu). Solomon este cumpătat și înțelept. El oferă o nouă șansă, dar în mod echilibrat. A doua șansă pe care o oferă, de exemplu lui Adonia și Șimei este condiționată. El nu cade în capcana unei bunătați prea mari sau prea naive. Este conștient că manifestarea bunătații nu trebuie să facă abstracție de răutatea care zace în inima omului și care poate călca în picioare bunătața care i se arată. Solomon deci a urmat voia lui Dumnezeu și a curățit împărăția de anumite focare de infecție spirituală pe care tatăl său David le-a tolerat.

Este atât de emoționant acest tablou de la începutul cap.2. Împăratul David, pe patul morții dă sfaturi fiului său Solomon. Pentru David alergarea era aproape de sfârșit. Lupta cu firea pământescă, lupta cu durerile acestei lumi avea să înceteze în curând. Intrarea în Împărăția lui Dumnezeu, întâlnirea în slavă cu Creatorul Lui și cu cei dragi pe care i-a pierdut pe pământ era așa de aproape. Pentru Solomon însă războiul era de-abia la început. David știa bătăliile spirituale care au să se abată asupra fiului său. La sfârșitul vieții sale, David are de fapt o singură concluzie și un singur sfat: păzește cu toată inima ta poruncile Domnului din Legea lui Moise! Ascultarea de Domnul este cheia vieții, este lucru cel mai important, este viața însăși! Solomon poate s-ar fi așteptat să fie învățat despre secretele managementului sau leadership-ului. Crede că David a discutat și aceste lucruri cu el. Dar acestea erau pe planul doi. Deși Solomon ocupa o funcție așa de importantă, prima sa prioritate rămânea aceeași ca pentru orice om: păzește întru totul poruncile Domnului! David nu rostea această concluzie doar ca unul care îl credea pe Domnul pe Cuvânt, ci ca unul care își trăise viața, și o trăise din plin. Viața lui David a fost plină de neazuri, de încercări, provocări și bătălii spirituale. El a păstorit oile, a devenit apoi salvatorul lui Israel, și apoi ginerele împăratului. A

devenit un proscris și apoi a fost hăituit ani de zile de Saul. A fugit o vreme la Filistenii. A devenit apoi rege peste Iuda 7 ani. Apoi peste Israel 33 de ani. A avut mari biruințe împotriva Neamurilor. S-a bucurat de succes și faimă. Împărăția s-a întărit foarte mult în mâinile lui. A păcătuit cu Bat-Şeba și l-a ucis pe Urie. Blestemul a intrat în casa lui și în împărăția lui: fiul își violează sora, alt fiu își omoară fratele, fiul său se răscoală și vrea să îl omoare. David este detronat, dar apoi revine pe tron. David a trecut prin multe și a experimentat cele mai diverse, profunde și dureroase lucruri. A experimentat extremele. A trăit 10 ani ca proscris și ca dușmanul numărul unu al națiunii. Dar a domnit și 40 de ani ca împărat. Ca și împărat s-a bucurat de glorie și dragostea națiunii, dar a experimentat și revolta și răscoala națiunii. A avut mulți copii și s-a bucurat de o casă regală puternică, dar și și-a văzut mai mulți copii murind. Unii vrăjmași i-au devenit prieteni, dar și cei din casa lui s-au ridicat împotriva lui. A fost sprijinit de dragostea lui Ionatan, dar și a fost trădat de cei mai apropiați lui. S-a intersectat cu tot felul de oameni, spirituali și lumești, fideli și perversi. A fost uns de Samuel și a slujit la curtea lui Saul. Mical i-a fost soție, iar Ioab general de armată. Şimei l-a blestemat, iar Barzilai l-a ajutat. Și-a intersectat viața cu împărații păgâni ai vremii. Și în viața spirituală David a experimentat extremele. Psalmii săi sunt o mărtuie vie a acestui lucru. David a experimentat frica, disperarea, vinovăția, dar și pacea, bucuria, extazul! David a dat dovadă de o credincioșie impresionantă față de Domnul și a trăit apropieri speciale față de Domnul primind din partea lui minunate profeții mesianice. Același David s-a cufundat în adâncimile păcatului (întâmplarea cu Urie, Hetitul) și a parcurs împietrirea și apoi zdrobitoarea povară a vinovăției. David a putut culege roadele credincioșiei sale, dar și consecințele amare ale neascultării sale. În urma aventurii trăite pe acest pământ, David are un SINGUR îndemn pentru Solomon și pentru noi toți:

- ***PĂZEȘTE poruncile Domnului Dumnezeului tău,***

umblând în căile Lui, și

păzind legile Lui,

hotărârile Lui, și

învățăturile Lui,

după cum este scris în Legea lui Moise.

David vorbește de poruncile Lui, de căile Lui, de legile Lui, de hotărârile Lui, de învățăturile Lui. Parcă nu mai știe ce cuvinte să folosească pentru a sublinia același lucru. Pe de altă parte, parcă vrea să accentueze că nu este vorba doar de urmarea mecanică a unui set definit de reguli. Viața este complexă. Este o provocare să distingi voia lui Dumnezeu în viața ta în toate etapele acesteia. Legea lui Moise ascunde o înțelepicune care te învață CUM să trăiești, cum să fii OM! De fapt, David îi spune mai întâi lui Solomon: întărește-te și fii OM! Ce interesant! Să reformulăm: David îi spune ÎMPĂRATULUI Solomon: înainte de toate, fii OM! Solomon își încheie viața cu aceeași concluzie ca a lui David: datoria oricărui OM este să se teamă de Domnul și să păzască toate poruncile Lui! Când David îl îndeamnă să fie OM, el are în vedere împlinirea menirii pentru care Dumnezeu ne-a creat. Dumnezeu ne-a creat ca să fim OAMENI. Dar ce înseamnă să fii OM din perspectiva lui Dumnezeu? La o astfel de perspectivă face apel David. Ce înseamnă pentru Dumnezeu OMUL? El l-a creat pe OM după chipul și asemănarea Sa, pentru a fi într-o relație nemijlocită cu Creatorul, pentru a-i oglindi frumusețea, pentru a fi vicerege peste creație și pentru a sluji de laudă Creatorului! Din această lumină, condiția esențială pentru a fi OM este să fii, să rămâi și să crești în relație cu Creatorul tău. Iar aceasta înseamnă să păzești întru totul și în orice vreme poruncile Lui. El ne-a dăruit poruncile Lui pentru a ne învăța să fim OAMENI și să ne împlinim menirea pentru care am fost creați.

David știa că dacă cineva păzește poruncile Domnului, Domnul Însuși este cu el, este pentru el, și va lupta pentru el cu toată puterea Lui. Domnul îl va izbăvi din toate necazurile lui, îi va da izbândă și își va putea împlini minunatul plan pe care l-a alcătuit pentru acel om înainte de întemeierea lumii. Domnul îi va da înțelepciune și lumină să ia deciziile cele bune în lucrurile mici și în cele mari, îl va lumina cum să fie un părinte bun, un soț bun, îl va călăuzi cum să conducă regate și cum să poarte războaie. David însuși se născuse într-o familie de păstori. Cu toate acestea, David a ajuns un mare împărat. Domnul a fost cel care l-a înălțat. De aceea, David adaugă:

- ca să izbutești *în tot ce vei face* și *ori încotro* te vei întoarce

Să izbutești în TOT și ORIUNDE! Ce minunată promisiune! Dar putem spune că David a izbutit în tot ce a făcut atunci când era fugărit de Saul? În acel moment viața sa părea un lamentabil eșec. El a izbutit însă să urmeze planul lui Dumnezeu pentru el și a izbutit să își scape viața de Saul. Apoi, a devenit un mare împărat, iar perioada când era fugărit de Saul a fost de fapt cheia succesului său ca împărat. Atunci Domnul l-a pregătit și format pentru funcția de împărat. Fără acea pregătire, David nu ar fi izbutit ca și împărat. Deci chiar și partea vieții sale când fugea ca proscris, a avut un rol esențial în destinul lui, și făcea parte din minunatul plan al Domnului pentru el. Izbăvirile din viața lui David au fost deopotrivă izbăviri spirituale, dar și fizice. Domnul nu a urmărit doar modelarea caracterului său pentru eternitate. Domnul a avut un plan minunat cu David pe acest pământ! La fel este și cu viața noastră. Domnul ne pregătește pentru eternitate prin rolul pe care ni-l dă pe acest pământ în planul Său din istorie.

Versetul 4 este foarte interesant. Legământul davidic evidențiază destul de clar că promisiunea lui Dumnezeu (că David va avea un urmaș pe scaunul de domnie) este necondiționată. Domnul spusese că îi va bate cu nuiua pe fiii lui David care vor trăi în neascultare, dar că nu îi va îndepărta așa cum l-a îndepărtat pe Saul. Psalmul 89 abordează exact aceeași temă. Psalmistul își aduce frământarea înaintea Domnului în momentul în care Iuda este dus în robie și nu mai rămâne nimeni pe scaunul de domnie al lui David. De ce-urile lui sunt motivate tocmai de faptul că promisiunea Domnului era necondiționată. Cuvintele lui David din 1 Împ.2:4 l-ar fi ajutat pe psalmist. David a înțeles că promisiunea era de fapt condiționată! David a primit revelații despre Mesia și vestea că Mesia va fi fiul lui. Cred că David a înțeles că promisiunea se va împlini în mod necondiționat prin Mesia, dar că în ce privește pe fiii săi pământești domnia lor va depinde de ascultarea lor de Domnul. Condiția este o ascultare totală:

- umblând cu credincioșie înaintea Mea din TOATĂ inima lor și din TOT sufletul lor.

Dumnezeu nu le cere perfecțiunea. Cartea 1,2 Împărați ne va ajuta să înțelegem ce înseamnă ca să păzești întru totul poruncile Domnului. Exemplul propus în 1,2 Împărați este David. Dar David nu a fost perfect. Acest lucru este o

încurajare pentru noi. Însă inima lui David a fost pentru Domnul. El și-a recunoscut greșelile și mereu s-a întors către Domnul. Nu s-a dat niciodată la idolatrie, ci a slujit Domnului. L-a iubit pe Domnul și și-a dat silințele să fie plăcut înaintea Lui. De fapt singura pată pe care autorul o va menționa cu privire la David este întâmplarea cu Urie, Hetitul. Aici a fost nu doar o greșeală, ci o cădere mare, o persistență și complacere în păcat. Dar și pentru aceasta David a căpătat iertare. Celelalte greșeli însă nu sunt menționate deloc. Dumnezeu știe că noi, ca oameni vom comite greșeli până la sfârșitul vieții și că perfecțiunea va rămâne departe de noi. În schimb ne cere să ne luptăm și să creștem în sfințire. Să folosim următoarea ilustrație: soț și soție. Când putem spune că un soț și-a iubit soția toată viața din toată inima? Acel soț a fost un soț perfect în toate zilele vieții lui? Nu. Un soț, deși își iubește sincer soția, va comite și greșeli față de soție. Acel soț îi va rămâne fidel însă toată viața, își va manifesta dragostea în fiecare zi, soția lui va rămâne pe primul loc în inima lui, nimic nu va lua acel loc privilegiat din inima lui și își va cere imediat iertare pentru greșelile comise, străduindu-se să nu le mai repete. Și, deși niciodată nu a atins perfecțiunea, putem spune că acest soț și-a iubit din toată inima soția, toată căsnicia lor. Așa a fost cu David. Domnul a rămas mereu pe locul unu în inima lui. Singura perioadă când Domnul a fost detronat de pe acest loc privilegiat din inima lui, a fost perioada când s-a complăcut în păcat și a ajuns să îl omoare pe Urie.

După ce îi explică fiului său cheia vieții (ascultarea de Domnul!), David îi dă trei porunci specifice:

- să îl pedepsească pe Ioab
- să arate bunătate fiilor lui Barzilai, Galaaditul
- să îl pedepsească pe Șimei

După Lege, Ioab trebuia pedepsit pentru crimele lui. Iată că acum și uneltise împotriva împăratului. David a conștientizat că l-a cruțat prea repede pe Șimei, și că i-a oferit iertarea chiar dacă acesta nu a manifestat o pocăință reală. Șimei a rămas la fel de rău în inima lui, și ar fi putut face mult rău lui Solomon și împărăției. În mod cert, ne întrebăm de ce nu i-a pedepsit David și de ce a dat această slujbă fiului său. Această slujbă nu era deloc ușoară. Mai ales, pedepsirea

lui Ioab, căpetenia oștirii, era o provocare pentru însuși David. Iată cu și-a justificat David toleranța sa față de Ioab cu mult timp în urmă:

- Eu sunt încă slab, măcar că am ungerea împărătească; și oamenii aceștia, fiii Țeruei sunt prea puternici pentru mine. Domnul să răsplătească după răutatea lui celui ce a făcut răul! (3:39)

David l-a confruntat pe Ioab, l-a plâns pe Abner și a arătat întregului popor că Abner nu a murit din porunca împăratului. Aici David a luat o notă foarte bună. Dar pasivitatea sa față de fiii Țeruei este o slăbiciune. Poate în acel context într-adevăr, Ioab avea o influență foarte mare asupra armatei. David însă putea aștepta un moment mai bun, sau putea demite din funcție, sau putea să ia câteva măsuri. David își recunoaște slăbiciunea înaintea întregului popor. Acest lucru nu a fost înțelept din perspectiva unui conducător. Gestul lui David, i-a consolidat lui Ioab credința că el poate face ce vrea în împărăție, iar poporul a avut aceeași percepție. Poate că David a exagerat când a spus că fiii Țeruei erau mai puternici decât el. Poate a fost o exagerare prin care să se convingă pe sine să evite un conflict foarte dificil de altfel. Sau chiar dacă era adevărat, oare David era singur? Oare Goliat nu fusese mai puternic decât el? Oare ursul și leul nu fuseseră mai puternici ca el? Oare Saul nu fusese mai puternic ca el? Oare nu Domnul l-a ajutat până acum să învingă pe vrăjmașii lui care erau mai puternici ca el? David nu era un om slab care se temea să se confrunte. David a poruncit uciderea celui care a pretins că l-a omorât pe Saul, și a poruncit și pedepsirea cu moartea a ucigașilor lui Iș-Boșet. Pe Ioab însă l-a lăsat nepedepsit. Da, Ioab avea multă putere. Dar Domnul era cu David, și Domnul era mai puternic ca Ioab. Iar după ce David devine împărat peste tot Israelul și Domnul îl înalță foarte mult, în mod cert autoritatea sa crește, iar a lui Ioab scade. În noul context ar fi putut porunci pedepsirea lui Ioab fără ca să se teamă prea mult că oștirea ar trece de partea lui Ioab. Da, Ioab îi era rudă, îl ajutase foarte mult, îi era foarte fidel și era un om cheie pentru împărăția sa. Cu toate acestea, păcatul trebuia pedepsit după Lege. Legea îl învățase pe David că, chiar dacă soția lui, pe care o iubește ca pe sine, l-ar ademini către alți idoli, mâna lui să fie cea dintâi care se ridică împotriva ei. David a îngăduit ca temerile și slăbiciunile inimii sale să biruiască asupra deciziei.

Deci nu era ușor să pedepsești pe căpetenia oștirii. Și atunci, oare David din lașitate oferă această responsabilitate fiului său? Ar suna ceva de genul: „eu, ca tată

am făcut o boacăna, dar îmi este greu să o repar. Eu mă duc sus la ceruri, dar te las pe tine fiule să repari ce eu am stricat.” Aceasta ar putea fi o perspectivă. Dar ar fi și o altă variantă. Sfârșitul cărții 2 Samuel ar sprijini această a doua variantă. Când am studiat 2 Samuel am observat că finalul cărții abordează tema: moștenirea pe care o lasă un lider. Se realizează un contrast între moștenirea lăsată de Saul și moștenirea lăsată de David. David strălucește în opoziție cu Saul. Pasajul este foarte echilibrat. Ni se arată și că David a făcut greșeli, dar spre deosebire de Saul, David și-a recunoscut greșelile și a fost foarte preocupat să nu lase generației viitoare lucruri nerezolvate. În 2 Samuel 21 pasajul ne prezintă o foamete care se abate peste Israel din pricina păcatului lui Saul (și a fiilor lui) împotriva Gabaoniților. Saul era mort de mult, dar consecințele păcatelor lui planează încă asupra poporului Domnului. În cap.24 păcatul lui David aduce o ciumă peste popor, dar David se pocăiește și mânia lui Dumnezeu încetează. David nu a fost un lider perfect. Dar s-a pocăit de păcatele lui și a fost preocupat ca la moartea sa să fie pace între Domnul și poporul Său și să nu lase păcate nerezolvate care să afecteze apoi împărăția. Prin această lentilă putem pricepe cap.2 din 2 Împărați. Uneltirea lui Adonia are un rol pozitiv, pentru că îl trezește pe David. David se trezește, îl unge pe Solomon, dar și își dă seama că Ioab și Șimei ar putea face rău împărăției. Își dă seama că timpul nu a rezolvat lucrurile și că îngăduința sa prea mare lasă acum moștenire generației viitoare două mari amenințări: răul din inima lui Ioab, și răul din inima lui Șimei. David era bătrân și bolnav, și Solomon deja fusese uns împărat. Era responsabilitatea împăratului să curețe răul din Israel. David, își putea permite să îl ierte pe Șimei și pe Ioab, ca OM, dar ca Împărat nu putea face acest lucru. David trebuia să facă distincție între disponibilitatea inimii sale de a ierta, și responsabilitatea pe care o impunea funcția sa de împărat. David strălucește ca om pentru că îl iartă în inima sa pe Șimei, dar nu ia o notă deloc bună ca împărat pentru că, cruță prea repede un potențial focar de infecție pentru împărăția sa. Este o mare provocare să înțelegi responsabilitățile tale ca om și responsabilitățile care derivă din funcția pe care o ocupi. Ca om, poți lăsa de la tine, dar ca împărat sunt situații în care nu poți face acest lucru. David și-a înțeles foarte bine chemarea atunci când a scris Ps.101:

Un psalm al lui David.

1. Voi cânta bunătatea și dreptatea; Ție, Doamne, Ți voi cânta.

2. Mă voi purta cu înțelepciune pe o cale neprihănită. – Când vei veni la mine? – Voi umbla cu

inima fără prihană, în mijlocul casei mele.

3. Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei; urăsc purtarea păcătoșilor; ea nu se va lipi de mine.

4. Inima stricată se va depărta de mine; nu vreau să cunosc pe cel rău.

5. Pe cel ce clevește în ascuns pe aproapele său, îl voi nimici; pe cel cu priviri trufașe și cu inima îngâmfată, nu-l voi suferi.

6. Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiască lângă mine; cel ce umblă pe o cale fără prihană, acela îmi va sluji.

7. Cel ce se dedă la înșelăciune nu va locui în casa mea; cel ce spune minciuni nu va sta înaintea mea.

8. În fiecare dimineață voi nimici pe toți cei răi din țară, ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toți cei ce săvârșesc nelegiuirea.

David deci nu este laș, ci se trezește când nu mai ocupa funcția care îl legitima să îndepărteze răul din Israel. Când David era fugărit de Saul, îl cruță pe Saul, și face foarte bine. David nu era încă împărat. Știa că deși primise ungera de la Samuel, Domnul era cel care îngăduia să fie hăituit de Saul și că Domnul considera că încă nu era pregătit să ocupe funcția de împărat. Dar dacă David ar fi fost uns de Domnul ca împărat, dar ar fi ocupat această funcție. Și Saul se ducea la o vrăjitoare să întrebe morții, atunci David ar fi trebuit să îl omoare pe Saul. Ce mai poate face David acum este să îi spună onest fiului său care au fost greșelile lui și care sunt pericolele care amenință împărăția. Lui David nu îi este rușine față de Solomon să îi arate și acele aspecte negative ale moștenirii pe care i-o dă. Pasajul ne îndeamnă la meditație. Ca lideri primim o moștenire și dăm o moștenire. De cele mai multe ori, nici moștenirea pe care o primim nu este perfectă, dar nici moștenirea pe care o dăm nu este perfectă. Ca primitori de moștenire, trebuie să avem ochii deschiși să căutăm și aspectele negative ale moștenirii. Ca dătători de moștenire trebuie să fim lucizi și onești ca David și să învățăm pe viitorul lider să curețe răul pe care noi nu l-am curățat și să nu repete greșelile noastre.

Moștenirea pe care David i-o dă lui Solomon include și datoria și recunoștința față de cei care au făcut bine lui David. David nu îi cere lui Solomon doar să pedepsească pe cei care i-au făcut rău lui David, dar și să răsplătească pe cei care i-au făcut bine. Solomon nu putea trece cu vederea bunăvoința lui Barzilai,

Galaaditul. El l-a ajutat pe David într-un moment crucial, când David era fugărit de Absalom. În acel moment de maximă criză pentru David, bunăvoința lui Barzilai a contat enorm. David se simte dator înaintea Domnului să se poarte cu recunoștință atât față de Barzilai cât și față de fiii lui. Și îi cere lui Solomon să facă la fel. Solomon este dator să arate recunoștință fiilor celor care i-au ajutat tatăl. Acest principiu derivă din însăși generozitatea lui Dumnezeu care binecuvintează copiii până al miilea neam din pricina părinților. Dumnezeu Însuși va cruța de multe ori pe împărații lui Iuda din pricina tatălui lor David. Dumnezeu vrea ca pământeni să îi urmeze exemplu și să arate aceeași generozitate față de copiii celor care le-au făcut bine. Binele făcut de Barzilai lui David s-a răsfrânt și asupra lui Solomon. David a rămas în viața, a revenit la tron și l-a putut astfel unge pe Solomon ca împărat în locul lui. Binele primit de părinți să răsfrânge în mod cert și asupra copiilor lor. De aceea copiii trebuie să fie atenți la oamenii care au făcut bine părinților lor și să le poarte recunoștință lor, și urmașilor lor.

Solomon îl ucide mai întâi pe Adonia. La prima vedere, reacția lui Solomon pare a fi exagerată, dar cred că a fost de fapt o reacție înțeleaptă. Bat-Șeba nu a dat dovadă de luciditate. Bat-Șeba a crezut că împlinind cererea obraznică a lui Adonia îl va mulțumi și acesta nu va mai fi un pericol pentru împărăție. Solomon însă a fost treaz. Cererea lui Adonia trăda faptul că el nu s-a pocăit de uneltirea lui, că nu a înțeles cât de gravă a fost fapta lui. Trăda de asemenea că spiritul *mi se cuvine*, și dorința de preamărire rămăsese adânc înfiptă în inima lui. După o faptă vrednică de moarte nu se cuvine să vii la mama împăratului cu o cerere atât de nerușinată. Când meriți moartea și ești iertat, te smerești și te duci unde îți este locul. Adonia nu s-a pocăit de răzvrătirea lui, ci și-a cerut iertare doar pentru a scăpa cu viață. Cererea lui din cap.2 scoate la lumină acest lucru. Plata nepocăinței era pedeapsa cu moarte. Adonia fusese vrednic de moarte și nu se pocăise. Deci pedeapsa cu moartea este singura soluție pentru a curăți împărăția și a îndepărta pericolul unei noi uneltiri. Dacă Ahișag fusese țitoarea împăratului, atunci căsătoria lui Adonia cu Ahișag putea fi și un pas strategic pentru a revendica tronul. Solomon este lucid și ferm. El vede ce se ascunde în spatele cererii lui Adonia, și nu se lasă impresionat de cererea mamei lui. Chiar dacă inițial îi spune: „Cere mamă, căci îți voi da.”, după ce aude cererea, el nu i-o ascultă și poruncește pedepsirea lui Adonia. Răspunsul lui Solomon: „Pentru ce ceri numai pe Ahișag pentru Adonia? Cere și împărăția pentru el!”, reliefează faptul că Solomon a văzut în spatele cererii

fratelui său dorința nevindecată a acestuia de a pune mâna pe împărăție. Solomon știe că este responsabil pentru împărăția lui Israel. El nu îl iertase în mod ieftin și naiv pe Adonia. El îi spusese: Dacă va fi un om cinstit, un păr din cap nu-i va cădea la pământ; *dar dacă se va găsi răutate în el, va muri*. Solomon nu repetă greșeala lui David, de a absolvi, în mod facil de vină pe cineva vrednic de pedeapsa cu moartea.

Se pare că cererea neobrăzată a lui Adonia îi dă lui Solomon impulsul de a acționa pentru întărirea împărăției lui. Următorul pas este îndepărtarea din slujbă a lui Abiatar. Solomon îi comunică că este vrednic de moarte, dar totuși nu-l omoară. Solomon ține cont că Abiatar a purtat chivotul Domnului și că a luat parte la suferințele lui David. Credințioșia lui Abiatar din trecut nu-l absolvă de vină, dar îi diminuează din pedeapsă. Solomon dă dovadă de echilibru și înțelepciune în decizii. El nu se pripește să ia decizii de moment, la mânie. El cântărește deciziile și are în considerare ansamblul. El ia decizia cu privire la Abiatar ținând cont nu doar de uneltirea sa recentă, ci de întreaga viață a acestuia. Solomon ține cont simultan și de principiul bunătății și recunoștinței, dar și de cel al dreptății și prudenței. El nu trece cu vederea credințioșia din trecut a lui Abiatar, dar nu trece cu vederea nici gravitatea uneltirii la care participase.

Următorul pas este uciderea lui Ioab. Solomon îl ucide pe Ioab măcar că acesta, asemenea lui Abiatar, fusese de partea lui David când Absalom s-a răsculat. Dar Solomon nu îl ucide pe Ioab pentru partea sa la uneltirea lui Adonia, ci pentru cele două crime pe care le comisese fără știrea tatălui său David. Ioab nu se pocăise de cele două crime. Timpul nu diminuează înaintea lui Dumnezeu vinovăția faptelor comise. La judecata de apoi, Dumnezeu va pedepsi în mod etern oamenii pentru faptele lor comise cu mii de ani în urmă. Doar pocăința și iertarea primită de la Domnul îndepărtează vinovăția omului. De aceea, Solomon este în spiritul judecării divine când îl pedepsește pe Ioab pentru cele două crime comise cu zeci de ani în urmă. Solomon nu se lasă impresionat de faptul că Ioab se ține cu mâinile de altar. Solomon cunoaște pasajul din Lege care precizează clar că ucigașul trebuie omorât chiar dacă se ține cu mâinile de altarul Domnului. David este ferm și drept în deciziile sale. Și aici apare o mare speranță, căci Solomon nu doar că calcă pe urmele tatălui său David, dar nu repetă greșelile tatălui său și se arată ferm, încă de la începutul domniei, în domeniile în care David a manifestat slăbiciune chiar până la sfârșitul domniei sale. E minunat! Solomon valorizează

experiența lui David și învață din greșelile acestuia. Și ne întrebăm: oare ce va fi Solomon? Oare va fi mai mare ca David?

În tabloul cu pedepsirea lui Șimei strălucește înțelepciunea lui Dumnezeu. David îi jurase lui Șimei că nu-l va omorî. David și-a dat apoi seama că Șimei nu se pocăise și că el se grăbise în a-l absolvi de pedeapsă. Șimei nu putea fi neutru d.p.d.v. spiritual. El ar fi putut fi folosit oricând de cel rău pentru a declanșa o uneltire în împărăție. Solomon intuia ce este în inima lui Șimei, dar nu putea dovedi. Și atunci îi oferă un test. Testul ținea de interdicția de a părăsi Ierusalimul. Împăratul avea dreptul să îi ceară lui Șimei acest lucru. Cel care era suspectat că este vrăjmaș împărăției putea fi supravegheat în acest mod. În Ierusalim putea fi supravegheat mai bine de oamenii împăratului. În același timp Șimei nu putea străbate țara pentru a organiza o răscoală și a instiga la revoltă. Șimei este de acord cu propunerea lui Solomon. El știe că ar putea fi pedepsit mai aspru decât atât. Trei ani nu se întâmplă nimic. Dar după trei ani, 2 slujitori ai lui Șimei fug la Achiș. Iar Șimei se duce acolo pentru a-i recupera. Dumnezeu îl ajută pe Solomon în demersul lui de a curăți împărăția. Domnul orchestrează întâmplarea cu cei 2 slujitori. Solomon este ferm în hotărârea sa. El nu este dispus să fie îngăduitor cu Șimei. El rămâne consecvent cu decizia luată cu trei ani în urmă. El înțelege că Domnul a orchestrat acest context și i-a oferit prilejul să îl pedepsească pe Șimei. Solomon strălucește prin înțelepciune, fermitate și echilibru. Autorul concluzionează: ASTFEL, împărăția s-a întărit în mâinile lui Solomon. Vrăjmașii împărăției au fost îndepărtați și pedepsiți. În același timp sângele nevinovat vărsat pe timpul lui David a fost răzbunat înaintea Domnului. Un conducător are autoritate și putere atunci când persoanele aflate în poziții de autoritate în împărăție îi sunt fideli. Iar împărăția lui Israel era puternică atâta vreme cât cei aflați în poziții de autoritate erau fideli Împăratului (Domnului) și apoi și împăratului. Solomon a pedepsit pe conducătorii influenți care nu erau loiali nici Împăratului, și nici împăratului. ASTFEL, împărăția s-a întărit în mâinile lui.

Începutul domniei lui Solomon ne umple de speranță, așa cum spuneam mai devreme. În capitolul 3, Solomon strălucește din nou. El nu doar că urmează exemplul tatălui său David, dar valorizează lecțiile învățate de David din greșeli și începe mai bine ca David. Dacă David, la începutul domniei sale îl cruță pe Ioab, Solomon la începutul domniei sale este ferm și curăță împărăția de toți vrăjmașii Împăratului, respectiv împăratului. În cap. 3, Solomon face o cerere Domnului în

fața căruia amuțim. Domnul răspunde cererii lui și Solomon este umplut de înțelepciune divină. Și cu toții ne bucurăm spunând: Solomon va fi mai mare ca David! Dar mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui, după cum va spune însuși Solomon. Solomon a început mai bine ca David, dar mai avea multe bătălii de dus. Credințioșii se testează ÎN TIMP. Bătăliile pe termen lung scot la iveală adevăratele alegeri ale omului. Mi se umple inima de tristețe când citesc despre căderea spirituală a lui Solomon. În același timp, mi se atrage atenția cu privire la intensitatea bătăliei spirituale. Nu este ușor PE TERMEN LUNG să rămâi credincios întru totul Domnului. Primii trei împărați ai lui Israel ne învață acest lucru. Este vorba de Saul, David și Solomon. Fiecare din ei a dat dovadă de o statură spirituală amețitoare. Fiecare dintre ei a început așa de bine și credințioșia lor a strălucit așa de frumos în primii ani de domnie. Unul mai frumos ca altul. Fiecare era unsul Domnului, în care Domnul investise, pe care Domnul îl iubea, cu care Domnul se lăuda. Cel rău i-a urmărit pe fiecare și le-a căutat slăbiciunile și fisurile inimii. Saul a căzut cel mai repede. David a fost urmărit mulți ani până la căderea sa cu Bat-Şeba. Cel rău nu s-a lăsat intimidat de credințioșia lui David și de minunatele sale fapte de credință. A continuat cu perseverență atacul. Cel rău știa că inima omului este plină de slăbiciuni și că perseverența pe termen lung în credințioșie este cel mai mare test. După ani de credință, după ani de credințioșie, și după ani de presiuni și ispite, se întâmplă ceva. Inima omului obosește, și începe să cedeze. Nu mai este așa de fermă ca la început. Puterea spirituală pare că slăbește. Se fac mici concesii păcatului. Apoi alte compromisuri, și terenul este pregătit pentru lovitura mortală, pe care cel rău o așteaptă de 10 ani de zile. În Isaia am evidențiat că cel mai mare test al inimii omului este testul timpului, încercarea pe termen lung. Și am observat cum Avraam, David, Ezechia și mulți alții la un moment dat cedează. Dacă acești oameni minunați ai credinței au cedat la un moment dat înseamnă cu lupta nu este deloc ușoară. Ferice că au revenit. Dar mai ferice de cel care învață din greșelile lor și duce lupta până la capăt.

Ce mai învățăm din cap.2? O împărăție este puternică atunci când conducătorii ei sunt fideli Împăratului. O biserică este puternică când slujitorii ei sunt fideli Domnului. Și atenție! Nu există neutralitate spirituală. Dacă un lider nu este întru totul fidel Domnului, fără ca el să aibă intenții clare, cel rău va folosi slăbiciunile și fisurile inimii lui pentru a lovi fără milă în lucrarea din Biserica respectivă. De aceea mare atenție la lideri, la promovarea și păstrarea lor în lucrare.

Principiul curățirii se aplică întregii comunități (vezi Matei 18., 1 Corinteni cap.5). Dar în 1 Împ.cap.2 se insită pe curățirea la nivelul liderilor. Sunt anumiți creștini care nu trăiesc în păcat pentru fi declarați în afara împărăției și comunității, dar au suficiente slăbiciuni pentru a nu se califica ca și lideri. Pasajul din 1 Timotei cap.3 devine extrem de important. Nu orice credincios poate fi episcop sau diacon. Și mare atenție, profilul din 1 Tim.cap.3 nu este doar profilul necesar pentru a deveni lider, ci și profilul necesar pentru a RĂMÂNE lider. Domnul își curățește în permanență împărăția. La fel cum l-a sprijinit pe Solomon în acest demers, la fel face și acum. El scoate la iveală ce este ascuns. El operează o curățire permanentă la nivelul comunității, dar și la nivelul liderilor. Sunt persoane din comunitate care pleacă de bunăvoie (și trebuie să plece!) și sunt lideri care pleacă de bunăvoie (și care trebuie să plece!). Dar în alte situații, Domnul scoate la iveală ce este ascuns și așteaptă ca liderii să fie fermi și să ia decizii sfinte. Fermitatea lui Solomon poate fi un exemplu, iar slăbiciunile lui David sunt un contra exemplu. Ferice de liderii care iau aminte la principiul curățirii permanente la nivelul lor. Unii lideri trebuie îndepărtați din funcția de conducere și nu vor pleca singuri. Întrebare rămâne: ce vei face ca lider când Șimei părăsește Ierusalimul?